

τὸν Κύριον Μυσσῶ, τὸν δεύτερον γραφεὰ τοῦ συμβολαιογράφου, ἐξαίρετον νέον γινώριμόν μου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐφάνη πρόθυμος καθὼς ὁ ἱατρός.

Σιγὴ βαρεῖα διεδέχθη τοὺς λόγους τούτους.

— Καὶ τί τοὺς ἠθέλατε, τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν Κ. Μυσσῶ, κύριε Νοέλ; ἠρώτησε τέλος ὁ ὁδοστάτης.

Ὁ Νοέλ κατενόησεν ὅτι εἶχεν ἀποκαλύψει πράγματα, ἀτινα κάλλιον ἦτο ν' ἀποσιωπήσῃ. Ἄλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ, ἔκρουσαν θορυβωδῶς εἰς τὴν ἐξώθυραν. Ἐγέρθη τότε καὶ ἀνῆψε δεύτερον κηρίον.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαια τὸ ὁποῖον περιμένω, εἶπε.

Καὶ μετέβη εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον, οὗτινος ἔκλεισεν ὀπισθεν τοῦ τὴν θύραν.

Μετ' ἀνταλλαγὴν ὀλίγων λέξεων, ἡ Βρανδὲν εἰσήγαγε νέον τινα ἄστεϊον, περιβεβλημένον τεφρόχρουν οἰκοστολήν, γνωστὸν δὲ ὡς υἱὸν τοῦ κηπουροῦ τοῦ Βλινύ.

— Κύριε Νοέλ, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, εἰν' ἕνα γράμμα ποῦ θέλουν νὰ τὸ δώσουν εἰς τὰ χέρια σας.

— Καλά, κυρὰ Βρανδέν, περίμεινε κάτω, καὶ πρόσεξε νὰ φέξης ὅταν θὰ καταιδοῦν.

Ἡ Βρανδὲν ὑψωσεν ὀφθαλμούς καὶ χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, οἷονεὶ ἐπιμαρτυρομένη αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἐνόει τῶν συμβαινόντων, καὶ ἀπεσύρθη.

Ἡ ἐπιστολή, ὡς ἐμάντευσεν ὁ ἀναγνώστης, ἦτο τοῦ Ἐκτορος Λοβεδύ, περιεῖχε δὲ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

«Κύριε,

»Μάρτυρές μου εἶνε οἱ κύριοι Δεβάρ, ἰδιοκτῆται τοῦ «πύργου Σαβρώλ, καὶ μετ' αὐτῶν θέλουσι συνεννοηθῇ οἱ μάρτυρές σας.

»Σᾶς προσκυνῶ

ΕΚΤΩΡ ΛΟΒΕΔΥ.»

Ὁ Νοέλ ἐκάθισε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀπῆντησε·

«Κύριε,

»Μάρτυρές μου εἶνε ὁ ἱατρός Βουλλιέ, ἀρχαῖος ἐπίαιτρος, καὶ ὁ Κ. Ἐρρίκος Μυσσῶ, δεύτερος γραφεὺς ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ Κ. Περρέν. Οἱ κύριοι Δεβάρ δύνανται, ἀπὸ τοῦδε, νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τοῦ Κ. Βουλλιέ, ἐν Βωδραί.

»Σᾶς προσκυνῶ

ΝΟΕΛ ΔΕΤΕΛΙΕ.»

Συμπτύξας δὲ τὴν ἐπιστολήν καὶ σφραγίσας αὐτήν, ἐπέδωκεν εἰς τὸν κομιστὴν τῆς ἄλλης, ὅστις ἀπεσύρθη κωφεύων πρὸς τὰς παραπειστικὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπέτεινεν εἰς αὐτὸν συνοδευοῦσα ἡ Βρανδέν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΟΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Πολλάκις ἐγένετο λόγος ἐν τῇ «Ἐστίᾳ» περὶ τῶν γραμματοφόρων περιστερῶν, εἰς ὧν τὴν ἄσκησιν μετ' ἐπιμελείας ἐπεδόθησαν ἀπὸ τινος τὰ στρατιωτικὰ ἰδίως ἔθνη, πειρώμενα νὰ χρησιμοποιήσωσι τὰ πτηνὰ ταῦτα εἰς μεταβίβασιν ἀγγελμάτων, ἐν καιρῷ πολέμου μάλιστα. Ἡ γραμματοφόρος περιστέρα δὲν ἦτο ἄγνωστος καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. Ἐκ τινος σπουδαίας πραγματείας, δημοσιευομένης ἐν τῇ «Νέᾳ Ἡμέρᾳ» παραλαμβάνομεν τὰ ἐπόμενα περὶ τούτου.

Διὰ τὴν πιστὴν καὶ ἀναλλοίωτον ἀγάπην πρὸς τε τὴν ἰδίαν καλιὰν καὶ τοὺς νεοσσούς, χρήσιμος ἀπεδείχθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ περιστέρα καὶ ὡς γραμματοφόρος. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα ἐν χρόνοις πρωϊμωτάτοις μετεδόθη ἐξ Ἀνατολῆς καὶ Αἰγύπτου εἰς Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν τὸ ἔθιμον, καθ' ὃ ἀπεστέλλοντο τὰ πτηνὰ ταῦτα ἢ ὅπως κομίζωσι παντοίας εἰδήσεις, ἢ ὅπως μεσιτεύωσι τὴν ἐπικοινωνίαν ἐρώντων καὶ ἐρωμένων. Κατὰ τὸν Αἰλιανὸν ἡ νίκη τοῦ Ταυροσθένους διηγέεσθαι τῷ πατρὶ τούτου ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερόν· εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας δηλονότι συμπαρέλαβεν ὁ Ταυροσθένης περιστερὰν ἀπολιποῦσαν τοὺς νεοσσούς αὐτῆς ὕγρους ἔτι καὶ ἀπτήνας· νικήσας δὲ ἀφῆκεν ἐκ Πίσσης, προσάψας αὐτῇ πορφύραν· ἡ δὲ περιστέρα, ἐπιγεγομένη πρὸς τοὺς νεοττοὺς, διήνυσεν τὴν ὁδὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἀπληθυμέρισεν ἐκ Πίσσης εἰς Αἰγίναν. Παρὰ δὲ τῷ Ἀθηναίῳ σώζεται στίχος τοῦ κωμικοῦ Φερικράτους νύξιν ποιουμένου εἰς τὴν ἀγγελιαφόρον περιστερὰν «ἀπόπεμψον ἀγγελοῦντα τὸν περιστερόν». Καὶ τοῦ Ἀνακρέοντος δὲ ἡ ἐρασμὴ πέλεια, ἐρωτωμένη πόθεν πετᾶται ἀποκρίνεται

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τσαῦτα·
καὶ νῦν, ὄρῃς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.

Ἔπεςχετο μὲν ὁ Ἀνακρέων, ὅτι εὐθέως θὰ ἐποίει αὐτὴν ἐλευθέραν· ἀλλ' ἐκείνη βουλευεται νὰ μείνῃ δούλη παρ' αὐτῷ, διότι πρὸς τί νὰ ποτᾶται κατ' ὄρη καὶ κατ' ἀγρούς καὶ νὰ καθίζῃ ἐπὶ δένδρων χάριν τροφῆς; Τανῦν τρώγει μὲν ἄρτον ἀρπάσασα ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Ἀνακρέοντος· δίδει δὲ αὐτῇ νὰ πῇ ὃν ἐκεῖνος προπίνει οἶνον· πιούσα δὲ, χορεύει καὶ διὰ τῶν πτερῶν συγκαλύπτει τὸν γέροντα δεσπότην· κοιμωμένη δὲ καθεύδει ἐπ' αὐτῷ τῷ βαρβίτῳ. Γραμματοφόρους περιστερὰς παρελάμβανον οἱ Ῥωμαῖοι ἐν τοῖς θεάτροις, ὅποθεν ἀπέστελλον αὐτὰς οἰκάδε χάριν ρητρῶν ἢ περιδόσεων, τῶν

κοινῶς λεγομένων στοιχημάτων, ἥ ὅπως διαβιβάζωσι γραμματιδία ἐρωτικά. Κατὰ τὸν Πλίνιον, πολιορκουμένης τῆς Μυτίνης τῷ 43 π. Χ., ἀπεδείχθησαν αἱ περισσότεραὶ διάγγελοι ἐν πράγμασι μεγάλους internuntiae in magnis rebus· ὁ Δέκιμος Βρούτος ἔστειλε εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ὑπάτων περισσότερὰς προσάψας γραμματιδία τοῖς ποσὶν αὐτῶν. Ὁ ὑπάτος Ἰρτιος διὰ τριχῶν ἰσχυροτέρων προσῆψεν ἐπιστολάς εἰς τὸν τράχηλον περιστερῶν, ἃς περιέκλεισεν ἐν τόπῳ ζοφερῷ καὶ ἐλιμαγχόνησεν ἐπὶ τινα χρόνον, εἶτα δὲ τὰς ἀπέλυσεν ἐγγύτατα τῇ Μυτίνῃ. Τὰ πτηνὰ ἐκάθιζον ἐν ταῖς στέγαις τῶν οἰκιῶν καὶ συνελαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ Βρούτου, ὅστις διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐμάνθανεν ἅπαντα τὰ συμβαίνοντα.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες συνήθως διάγουσι τὴν νεανικὴν αὐτῶν ἡλικίαν ἐν τῇ μονώσει τῶν χωρίων ἢ τῇ ἡμερίᾳ μικρῶν πόλεων. Πολὺ ὀλίγοι διῆλθον τὰ παιδικὰ αὐτῶν ἔτη ἐν μεγάλαις πόλεσιν. Συμβαίνει φαίνεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ὅ,τι καὶ παρὰ τοῖς φυτοῖς ἐν τῷ δάσει· τὰ πολλὰ δένδρα δρῶντα ἀμοιβαίως πρὸς ἄλληλα αὐξάνονται πάντα ὁμοιομόρφως καὶ πως ἰσοϋψῶς, ἐνῷ τὸ μονῆρες δένδρον τὸ εὐρίσκον χῶρον πρὸς ἑκτασιν τῶν κλάδων του ἀναπτύσσει ἐντελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τὴν ἔμφυτον αὐτοῦ καλλονήν.

Οὐδεμία διδασκαλία, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν εἴνε, μεταβάλλει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ὁ βίος, ἡ θεωρία τοῦ κόσμου, ἡ πείρα τῶν πραγμάτων καθ' ἑαυτὰ καὶ ἐν σχέσει μετ' ἄλλων, μόνον ταῦτα διδάσκουσι.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν γερμανικῷ τινι βιβλίῳ προσφάτως ἀναφανέντι περὶ τῆς «Ἱστορίας τοῦ χοροῦ ἐν Γερμανίᾳ» ἀναφέρεται ὅτι οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ ἦσαν χορευτικώτατος λαός. «Ἡκιστα δ' ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁμοιάζουσι πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν. Τανῦν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν τὸ μᾶλλον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ὀρχήσεως εἶνε ἡ Ἰσπανία. Δύναται τις ἐπὶ δύο μῆνας νὰ ταξειδεύῃ ἐν Γερμανίᾳ δίχως νὰ σταματήσῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ χορευτοῦ· ἀλλ' οὕτω ἡμέραι διαμονῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἀρκοῦσιν ὅπως ἀπολαύσῃ τις πληθὺς χορευτῶν (Fandangos). Ἡ ὀρχηστικὴ μακρία καταλαμβάνει τοὺς Ἰσπανοὺς πανταχοῦ, ἐν τε τῇ ὁδῷ καὶ τῇ δημοσίᾳ πλατείᾳ καὶ ὑπὸ τὸ προπύλαιον τῆς οἰκίας. Εἰς πλανόδιος μουσικὸς διαβαίνει,

μόλις θίγει τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας του, καὶ πάραυτα αἱ ὑπνέτριαι, ἀπορρίπτουσαι τὸ σάρωθρον, αἱ ἐργάτιδες, ἀποθέτουσαι τὴν ὑδρίαν μεθ' ἧς μετέβαινον εἰς τὴν βρύσιν, οἱ ἡμιονηγοί, ἐγκαταλείποντες τὰ ζῶα τῶν, ὁ πανδοχεύς, λησιμονῶν τοὺς ξένους του, πάντες ἀνατινάσσονται εἰς χορόν, με τεταμένους σταυροειδῶς τοὺς βραχίονας, με ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας· οἱ πόδες κροτοῦσιν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ σῶμα ἐν ρυθμῷ αἰωρεῖται, καὶ σὺν αὐτῷ ἅπανα ἡ ψυχὴ ἐπαφίνεται εἰς τοῦ χοροῦ τὸ γοῆτευμα. Ἐν Τολέδῳ, ὁτάκις κιθαρστῆς σταθμεύει πρό τινος ξενοδοχείου, βλέπει μετ' οὐ πολὺ εἶναι πᾶσα ἡ περὶ αὐτὸν φύσις ὑπορχεῖται· τοσαύτη εἶνε ἡ περὶ αὐτὸν συμπύκνωσις καὶ βοή τῶν χορευτῶν ἐξορμώντων ἐκ τῶν αὐλῶν, ἐκ τῶν μαγειρείων καὶ τῶν ὁδῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἐν Ἀγίῳ Σεβαστιανῷ σύνταγμα τι ἐπέστρεφεν ἐκ στρατιωτικοῦ περιπάτου ὑπὸ τοὺς ἡχους τῆς ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ μουσικῆς. Τὰ ἐν τῇ ὁδῷ παιδία, ἀπησχολημένα εἰς τὴν κατασκευὴν πλακούντων ἐξ ἄμμου, ἐξέτειναν τοὺς μικροὺς τῶν βραχίονας προσπαθοῦντα νὰ ρυθμίσωσι πρὸς τὸν σκοπὸν τὸ βῆμα, παρ' αὐτὰ αἱ τροφαὶ ὡς ἡλεκτρισθεῖσαι ἤρξαντο πλαταγοῦσαι τοὺς δακτύλους· οἱ διαβάται ἀπεμυμήθησαν τὰς τροφούς, οἱ στρατιῶται ἀδυνατοῦντες νὰ ἀντίσχωσιν εἰς τὸν πειρασμὸν ἔλυσαν τὰς τάξεις καὶ... πάντες παρεδόθησαν εἰς φρενητιώδη χορόν. Ἰδοὺ τί ἐστὶ λαὸς χορευτικός.

Συγγραφεὺς τις ὁμιλῶν περὶ Αὐστρίας, λέγει ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ λαοῦ ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰς ἀτομικὰς ἀρετὰς τῶν Αὐστριακῶν ἡγεμόνων καὶ ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἐπείσῳδιον τοῦ βίου τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου τοῦ Α'. «Ὅτε ἐπεκράτει ἡ χολέρα εἰς Βιέννην, ἀναριθμητὰ θύματα καθ' ἐκάστην θερίζουσα, ὁ αὐτοκράτωρ διήρχετο ποτὲ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τῶν προστατείων μετὰ τινος ὑπάσπιστοῦ· αἰφνης ἀπήντησαν λείψανον ταχέως διαβαῖνον καὶ παρ' οὐδενὸς παρακολουθούμενον. Ἡ ἑλληψις αὕτη διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐρωτήσας ἔμαθεν ὅτι οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ φοβούμενοι τὴν ἐπιδημίαν δὲν ἐτόλμησαν νὰ συνοδεύσωσι τὴν κηδείαν. «Λοιπόν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, θέλωμεν ἀναπληρώσει ἡμεῖς τοὺς συγγενεῖς, διότι καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν ὑπηκόων μου δὲν πρέπει νὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον ἄνευ τοῦ τελευταίου τούτου δεύματος ἐνδιαφέροντος», ἠκολούθησε δὲ τὴν ἐκφορὰν μέχρι τέλους καὶ ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν ἀπασῶν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν.

Εἰς τὰς δέκα ἐπαρχίας τῆς Βεγγάλης ἀπέθανον κατὰ τὸ ἔτος 1885-86 ἐκ δηγημάτων ζώων 11,823 πρόσωπα. Τούτων τὰ 910 προήλθον ἐκ δηγημάτων τῶν ἰοδύλων ὄφρων, 548 ἄτομα ἐθανατώθησαν ὑπὸ θωῶν, 221 ὑπὸ κροκοδείλων καὶ ἀλλιγαθῶρων, 22 ὑπὸ ἐλεφάντων, 12 ὑπὸ βουβάλων, 2 ὑπὸ εἰδους τινὸς μυῶν, ὧν ὁ δηγμὸς προκαλεῖ τέτανον. Αἱ ἀμοιβαὶ πρὸς θανάτωσιν ἀγρίων ζώων καὶ ὄφρων ἀνῆλθον εἰς 29,884 ρουπιῶν.